Múza

Ještě nikdy neviděla pohromadě tolik lidí, tolik vystrašených, třesoucích se bytostí. Pohybovala se stejným pomalým tempem jako ostatní, jako ovce, které ženou do záhuby. I tak každou chvíli do někoho narazila a paty měla ošlapané od lidí, co šli za ní.

Jediné, co tu měla, byl malý kufr, až po okraj narvaný vším, co by mohla potřebovat. Divila se, že ještě drží pohromadě. Držátko svírala tak, až jí zbělaly klouby. Cítila, jak za něj někdo tahá. Aniž by se nad tím zamyslela, stiskla ho ještě víc, připravená si ho ubránit.

Ale neubránila. Vytrhli jí ho takovou silou, že to s ní smýklo na zem. Někdo nestihl zastavit a upadl na ni. Křuplo jí v zádech, ale musela vstát a jít dál.

Kostry. Cáry hadrů. Pootevřené dveře. Tolik obrazů v její hlavě.

V zákopech je ticho. V nich i múzy mlčí, jako by jim někdo horkou jehlou sešil ústa. Nezpívají. Netančí. Mlčí v zákopech a mlčí i tady. V Terezíně. Přísahám, že od té doby, co jsem tady, na mě ta moje nepromluvila. Ta moje urousaná, prostořeká múza. Kde je jí konec?

Udivuje mě, že si ještě vybavuji její hlas. Bláznivý a přitom věcný. Diktovala mi a já psala jako smyslů zbavená. Každé slovo, které na mě vychrlila, jsem převedla na papír. Ale tomu je konec. Utichla.

Přitom by člověk řekl, že na takovém místě si múzy vykřičí hlasivky z těla – vždyť každý den vidím tolik bizarních scén, smutku a utrpení. Sem tam něco hezkého, co člověka zahřeje u srdce. Myslela jsem si, že při práci budu mít čas na přemýšlení. Ale kupodivu ne. Nikdy není čas. Jen práce, tolik práce, že už večer neudržím v ruce hřeben, natož tužku. Vytouženou chvíli odpočinku střídá další práce.

Na pokoji jsem s dvěma dívkami. Jsou sestřenky. A nově k nám přibyla jedna katolička. Docela zvláštní děvče. Skoro nemluví, pořád jen zírá do Bible. Ale nikdo jí to nedává za vinu. Každý si svoji bolest ventilujeme jinak, ona spoléhá na Boha. Pošetilé? Možná.

„Hej, děvče!“ křikla jsem na ni. Krčila se v rohu své postele, zatímco my jsme měly dívčí jízdu nahoře na palandě. Přehoupla jsem se půlkou těla ven, abych na ni lépe viděla.

Vzhlédla. „Hm?“

„Pojď nahoru!“

„Nie.“ Sklopila hlavu a zase se dala do čtení.

Převalila jsem to slovo v ústech. „Ty jsi Slovenka?“

Zakroutila hlavou a přes tvář jí přelétl tmavý stín smutku. „Mamička bola.“

Chvíli jsem visela hlavou dolů, aniž bych cokoliv řekla. Pak mě napadlo se na něco zeptat. Na něco opravdu netaktního. Ale taková já byla. „Ty si myslíš, že tě Bůh odsud dostane?“

Se smíchem, po kterém mi mráz zabubnoval do páteře, zakroutila hlavou. „Nie, ja už v Boha neverim.“ A dál četla.

Sebrali jí všechny věci, které pro ni byly důležité. Maminčina šperkovnice. Teplá deka upletená babičkou. Flétna, na které si chtěla krátit chvíle v pekle. Ale Bible jí zůstala. Když jí vrátili kufr o poznání lehčí, věděla, že právě ona jí zůstala. Ať Boha zavrhla kolikrát chtěla, vždycky si k ní našel cestu.

Ale na tom už nezáleží. Ona cestu zpět najít nechce. Všichni její blízcí jsou pryč. Ztratila duši... A přitom nikdy nebyla tak živá. Čím víc jí lidé ukazovali... Ne, to nebyli lidé. Čím víc jí bestie ukazovaly, že je jen mrtvá skořápka, tím víc života cítila v žilách.

Vzpomínky na maminčin úsměv a na tatínkovy české móresy ji trápily každý den, nejvíce večer, kdy všechen frmol ustal a nastalo blažené ticho. Měla strach, ale úplně jiný, než znala. Tenhle se jí stočil na srdci jako had, co se vyhřívá na sluníčku.

Ptáče s polámanými křídly. Loďka na moři. Rozsypaný kufr. Tolik křiku v její hlavě.

Když jsem se k večeru vrátila celá utahaná do pokoje, Marie seděla v koutě své postele jako vždy. Vzhlédla a kývla na pozdrav. Pak se opět sklonila nad knihou. Sestřenky už spaly. Na

provizorním stolku dohasínala svíčka.

„Kazíš si oči," nadhodila jsem téma na rozhovor. I když bez velké naděje, ona s námi nikdy moc vět neprohodila. Radši byla se svým Bohem.

„Hm."

„Vidíš na to vůbec?"

„Nepotrebujem."

Taková odpověď mě zarazila. Přešla jsem k ní blíž a podívala se ji přes rameno. Křehkými prsty držela malý uhlík a na písmena Nového zákonu vykreslovala můj obličej. Všimla si mého pohledu a natočila hlavu na stranu.

„Páči?" zeptala se a úsměv jí hrál na rtech. Něco takového bylo pro mě nové – nikdy se neusmívala.

„Ano," špitla jsem. Ale více než obrázek se mi líbila její odvaha. A to, že stále ještě slyšela zpívání své múzy.

„Podívejte, co mám," zaječela Sára, ta netaktní dívka, co se moc vyptávala. Marie vzhlédla od Bible a prohlížela si roztrhaný závěs, který její spolubydlící svírala v prstech jako nejdražší poklad světa.

Sára vyšplhala po schůdcích postele. Naklonila se přes okraj a závěs uvázala tak, že zakryl boční výhled do spodní části palandy.

„Čo robíš?" divila se Marie. A překvapilo ji i to, že spolubydlící slezla dolů a usadila se vedle ní, přičemž ji objala kolem ramen, jako by byly nejlepší kamarádky.

„Ber to jako dárek. Je to tu hned hezčí, nemyslíš?"

„Taká škaredá látka," neodpustila si, ale pak se usmála. Není zas tak špatná. Dává jí to pocit soukromí. Měla by něco říct. Oplatit to. Jenže všechno jí přišlo tak pošetilé. Proto řekla jen jedno prosté slůvko: „Ďakujem."

Chvíli se obě dívky objímaly, aniž by promluvily. Slova nebyla potřeba. Když se Sára vytratila ven, Marie dlouhou dobu hleděla na závěs.

Vlnka. Moře. Delfíni. Tolik obrazů... Musí je dostat ven. Na papír.

Rozhlédla se. Kde je její Bible? Srdce se jí na moment zastavilo. Ukradl ji někdo? Sára?

A pak ji uviděla na stolku. Příště bude muset dávat větší pozor, kam ji odkládá.

S Maruškou jsem se hodně sblížila. Svěřila jsem se jí, že jsem psala povídky a že bych je ráda ukázala některému z umělců, kteří prý v Terezíně jsou. Kdybych s sebou nějakou měla. A kdybych některého z nich potkala.

Kluci začali vydávat vlastní noviny. Že by múzy doopravdy zpívaly? Tak proč je neslyším? Odmítají mluvit jenom se mnou, protože jsem něco provedla? Nebo čekají na vhodnou příležitost?

Ten den mohl nastat. Mohl, ale nemusel. Ale bohužel se tak stalo. Marie hleděla na papírek, který jí právě přinesli. Tak tohle je její transport? Ha... Tak málo barev...

Opět otevřela Bibli a začala vykreslovat transport. Pod duhou, po které tančí bytosti s křídly. Jen to chtělo více barev...

Celou noc jsem nemohla spát. Když jsem pod sebou ráno uslyšela šramot, okamžitě jsem vyskočila na nohy. Maruška se na mě podívala s překvapeným výrazem. Usmála se.

„Budeš mi chýbať," zašeptala, aby nevzbudila holky.

Určitě se zase potkáme, napadlo mě. Ale ta slova, kdo ví proč, bolela.

„Niečo mi sľub," pokračovala.

Hrklo ve mně, když jsem slyšela trhání papíru. Ničí svůj svět? Svou Bibli? Ulevilo se mi, když mi podala jeden list.

„Cokoliv," vyhrkla jsem.

„Modli sa za mňa."

Otočila se na podpatku a vypochodovala z místnosti. Nastalo ticho. Podívala jsem se, co

mi to vůbec dala. Anděl klečí před mohylou s nápisem „válka, která se neměla stát“. Zamžourala jsem a začala si tu postavu prohlížet podrobněji. Ten anděl měl její tvář. Tvářil se klidně, až mě zamrazilo. Vždyť na tomhle papíře může Marie žít v míru, který si všichni přejeme.

Jak jsem si tak prohlížela její přesné tahy, něco jsem zaslechla. Moje múza se posadila vedle mě, odhrnula mi vlasy z čela a začala šeptat. Konečně... Slyším ji a ten šepot je tak hlasitý, že se cítím svobodná. I v zákopech múzy zpívají.

Literární soutěž - kategorie 2. - střední školy
Název díla: Múzy
Jméno a příjmení studenta: Barbora Kučerová
Věk: 17 let
Datum narození: 4.2. 1996
Adresa bydliště: Sídliště 634, 407 22 Benešov nad Ploučnicí
E-mail autora: weasleycharlie@seznam.cz
Adresa školy: Evropská obchodní akademie. Komenského nám. 2, 406 81 Děčín 1
1. ročník, třída 1.B
Jméno ved. pedagoga: Mgr. Irena Písaříková